

Papež František: v rodině je všechno propojeno

V návaznosti na předchozí témata papežových pravidelných katechezí o rodině, které věnoval konkrétním hrozbám rodin, jako je chudoba, nemoc či úmrtí blízkého, se tentokrát František zaměřil na zranění plynoucí z rodinného soužití, na ubližování v rodině samotné. Papežovu promluvu si ve středu 24. června 2015 na Svatopetrském náměstí vyslechlo kolem 40 tisíc lidí.

V žádné rodině nechybějí okamžiky, kdy mezi sebou její členové nejednají ve jménu lásky, a „*místo aby lásku vyjadřovali, zpronevěřují ji nebo - ještě hůře – urážejí,*“ řekl papež František. Upozornil, že pokud jsou takové skutky přehlíženy, zranění z nich se přeměňují ve zlost či pohrdání, které mohou vést k rozdělení manželů.

Zášť mezi manželi a rezignace na jakoukoliv snahu vztah obnovit se často přesune na děti, a to je podle Františka mnohdy přehlíženým kamenem úrazu. Říká k tomu: „*Navzdory naší zdánlivě rozvinuté sensibilitě a všem našim rafinovaným psychologickým analýzám se ptám, zda nejsme necitliví vůči zraněním dětské duše. Čím větší je snaha kompenzovat dárky a sladkostmi, tím více se ztrácí cit pro bolestnější a hlubší rány duše. Mluvíme mnoho o poruchách chování, psychickém zdraví, dětském pohodlí, úzkosti rodičů a dětí. Víme však ještě, co je to rána na duši? Vnímáme tu obrovskou tíhu, která drtí dětskou duši v rodinách, kde se k sobě chovají špatně a ubližují si až do té míry, že zlomí svazek manželské lásky? Když dospělí ztratí hlavu, když každý myslí pouze na sebe, když si tatínek a maminka ubližují, duše dětí velice trpí, zakoušejí zoufalství. A jsou to rány, které je poznamenají na celý život.*“

František dále upozorňuje na zranitelnost společenství rodiny, které nabourávají snahy o individualistické nároky jeho členů. „*V rodině je všechno propojeno. Je-li tvoje duše v určitém bodě raněna, nakazí se všichni.*“ (...) „*Manžel a manželka jsou jedno tělo. Avšak jejich děti jsou tělem z jejich těla.*“ (...) „*Když se muž a žena stanou jedním tělem, odrážejí se všechny rány a zanedbání tatínka a maminky na živém těle dětí.*“

I přes primární nutné snahy neustále vztahy v rodině obnovovat, nevzdávat se, neopomíjet problémy, řešit konflikty, odpouštět František racionálně připouští případy, ve kterých je rozdělení rodiny nevyhnutelné. Říká: „*Někdy to může být dokonce morálně nutné, když jde o to uchránit slabšího z manželů anebo malé děti před ranami ještě těžšími způsobenými zvlí a násilím, ponižováním a vykořisťováním, odcizením a lhostejností.*“

Svatý otec v závěru promluvy vyjádřil vděčnost nad těmi, „*kdo podpoření vírou a láskou k dětem dosvědčují svoji věrnost svazku, ve který uvěřili,*“ ale okolo nás je stále mnoho rodin nefungujících, nežijících v lásce, u kterých si klademe mnohé otázky, především, jak jim pomoci, jak je doprovázet, aby se děti nestaly rukojmími jednoho z rodičů.

„*Prosme Pána o velkou víru, abychom hleděli na tuto skutečnost Božím pohledem a s obrovskou láskou, abychom s Jeho milosrdným srdcem byli těmto lidem nablízku,*“ pomodlil se František na závěr včerejšího programu zaměřeného na rodinu.